

L'ESPURNA

15 gener 1933
Any II - Núm. 18

Portantveu del Bloc Obrer i Camperol de les Comarques Gironines

Eraclio Iglesias (el recordeu?) ha estat ascendit a Cap Superior de primera classe del Cos de presons, amb el sou anual de 12.000 pessetes. Visca la Rrrrrre-pública!

“Cal no jugar a la revolució”

Les paraules de Lenin tenen avui una tràgica actualitat. Sang proletària ha caigut novament sobre els erms d'Espanya. Barcelona, Lleida, València, Saragossa, Madrid, Sevilla han viscut hores d'inquietut i dolor. Grups d'obriers anarquistes s'han llençat a una desesperada insurrecció. A una insurrecció sense possibilitats ni perspectives.

La premsa burgesa, des de l'A. B. C. fins a *L'Opinió*, han motejat el moviment de criminal. «La Rambla» i «L'Opinió» demanaven fins i tot el cap dels obrers sublevats. Periòdics que abans de la República amanyagaven l'espatlla dels treballadors i que avui s'atreveixen a proposar la pena de mort i l'extermini.

Farsants!

Milers de camperols han esperat durant dos anys un bocí de terra per poder viure.

Milers de treballadors es troben sense feina. La fam i la misèria són llurs companyes inseparables.

El Govern i les Companyies insulten als obrers ferroviaris que demanen millores.

Les presons estan atapeïdes de treballadors. A Castilblanco, fa pocs dies, han estat demanades 8 penes de mort.

Mentrestant, els monàrquics realitzen una gran campanya reaccionària i els detinguts troben, per part del Govern, tota mena de consideracions. La fugida dels 29 deportats de Villa Cisneros ho demostra. Sanjurjo, nomenat cap de la reacció, rep les visites de les més destacades personalitats dretanes, que li comuniquen programes i demanen consells.

Aquestes han estat les raons profundes dels esdeveniments del 8 de gener. La misèria, la fam i el terror han portat a la classe treballadora a un grau evident de desesperació. Desesperació aprofitada pels anarco-sindicalistes.

Ara «L'Opinió» i tota la premsa burgesa es val del moviment per provocar una repressió contra les masses obreres cada dia més radicalitzades. Demanen sang. Fomenta la persecució més brutal. Exigeix l'extermini de les ideologies revolucionàries.

En el moviment del 8 de gener, els anarcosindicalistes han estat el braç inconscient. El cervell estava sota el barret de copa de la burgesia reaccionària. La provocació anava orientada vers el moviment obrer organitzat. La campanya alarmista de la premsa burgesa és la reacció que ensenya l'orella.

El feixisme italià va néixer en mig del terrorisme i de la revolució caòtica que provocà la guerra europea.

El feixisme alemany va néixer els dies sagnants de 1919 i de 1923.

La burgesia espanyola vol crear un feixisme que s'oposi a la marxa de les classes treballadores. Necessita provocar un terror com el que precedí la vinguda de Primo de Rivera.

Vetllem! «Cal no jugar amb la revolució». L'emancipació dels treballadors ha d'ésser obra de tota la classe obrera. No de grups emboscats que poden estar moguts per la policia i pels provocadors. I ha de fer-se al voltant d'un programa clar.

Nostrès, comunistes del B. O. C. tenim consciència de la nostra responsabilitat. Llitem contra la reacció que es prepara! Llitem per l'alliberació de tots els presos socials! Llitem pel pa, per la terra, per la llibertat, pel treball!

“La Batalla” diari

La creixença del nostre moviment ha arribat ja a assolir un pes específic considerable dintre Catalunya i Espanya. La F. C. I. i el B. O. C. s'han situat ràpidament a l'avantguarda de la revolució. Tenim davant nostre una gran perspectiva. Tenim també una gran tasca a realitzar encara. Cal treballar decididament per tal de radicalitzar les masses. El nostre partit ha fet tot el que devia i podia, d'acord amb les possibilitats de que disposava. Apart d'uns milers d'obriers enrolats al nostre partit, la nostra zona d'influència és també extensa. Ara però, és impossible tirar avant i que la nostra tasca porti resultats positius. Tenim necessitat d'aixemplant el nostre radi d'acció. Precisa que la nostra

veu, que les nostres consignes arribin a tots els obrers d'una manera més àmplia i ferma. Hem d'establir amb els obrers un lligam més estret. Hem de fer sentir la nostra veu cada dia. Necessitem fer “La Batalla” diari. Com? Fent un esforç més. Difícil empresa, es dirà. Tant-se-val, per un partit conscient i disciplinat no hi ha empresa difícil. Es fixa la quantitat de cinquanta mil pessetes, per iniciar la sortida i assegurar la seva tirada per un respectable nombre de dies. Cada militant del B. O. C. i de la F. C. I. ha d'omplir un full de donatius, on hi han de contribuir tots els treballadors.

Camarades! A l'ofensiu!
Per les cinquanta mil pessetes!
Per “La Batalla” diari!
Per la revolució proletària!

L'atur forçós

L'atur forçós s'estén arreu del món com una immensa taca d'oli. Trenta milions d'obriers sense treball. La sisena part de la població mundial obrera resta inactiva per força.

Aquesta onada de misèria ha arribat també a la nostra terra. Espanya acusa prop d'un milió i mig de parats, d'ells en corresponen dos cents a Girona, capital. Hom preveu encara que aquesta xifra augmentarà considerablement.

Els prohoms de l'Esquerra, que prometien i asseguraven obrir treballs en les propagandes electorals, s'entretenen a homenatjar-se ells amb ells, i tot fineix en sengles àpats.

L'hivern passat, entre l'enderrocament de les muralles i unes obres que es feren a la Comissaria de la Generalitat es logrà donar treball a les dues terceres parts dels parats. Actualment, ni regidors ni consellers, amablement enfeïnats en qüestions més agradables, no s'interessen pels obrers que no poden treballar. Nosaltres, però, ens estimem més que sigui així. Es d'aquesta manera que els treballadors, a través de l'experiència dolorosa dels fets, aprenen a situar-se en el lloc que els correspon. Van adquirint consciència del paper que els toca jugar en la lluita que s'apropa.

Cap dels senyors que seuen en els encatfats de l'Ajuntament i de la Generalitat representa un sector obrer. Han viscut, a més, apartats sempre de la massa proletària. No coneixen d'aprop la lluita de cada dia amb un estat de coses que fa impossible la vida de l'obrer. Això que

pot semblar un tòpic és veritat. Es en virtut d'aquest pla de superiotat en què s'han trobat tota la vida que els fa acudir a llurs comicis sense preocupacions que torturin la seva consciència.

L'atur forçós és un mal que no té cura. O, millor dit, que no pot guarir el règim capitalista. Què fer, doncs, amb els parats? (Ah, si poguessin matar-los fins que tornin les eleccions!) El capitalisme ha creat l'exèrcit de la fam; és a ell, doncs, a qui toca mantenir-lo.

La burgesia, en arribar al seu més enlairat nivell d'impudícia i sadisme ha lograt dues coses formidables: Standaritzar la misèria i fer possible que la víctima deifiqui al seu botxí entronitzant-lo fins al poder.

Són els homes que estan en tots els òrgans de l'estat a qui toca mantenir els obrers parats, ja que ells representen a la burgesia. Com? Obrint treballs o passant-los-hi un subsidi.

A Girona poden portar a cap ço primer. Girona necessita una Escola professional de treball, la canalització del riu Ter, per tal de defensar la ciutat dels aiguats, urbanització de l'Onyar, una plaça mercat, etc., etc.

Tot això ha de portar-se a cap immediatament. Porta més pressa preservar la misèria que organitzar homenatges. Els que contraguieren un deure amb el poble cal que el compleixin; si no poden, pitjor per ells. Ja arribarà el dia que aquest poble els farà retre comptes, i els escombrarà dels llocs que històricament ja no els hi corresponen.

MIQUEL GAYOLÀ

Les lluites proletàries

Pals

Caciquisme

També en aquest poble hem de patir la presència i les conseqüències d'un senyor feudal, tipus segle XVIII adaptat a la vida del segle actual.

És el senyor (?) de marres en Pere Coll. Ric propietari, amo de masies i terres, així com també de consciències i voluntats.

En efecte uns pobres companys dignes de llàstima estan sota les seves ordres, sense tenir en compte el mal que causen.

L'«amo» té una gran extensió de terres que consten com acotats de caça. Encara que ell diu que legalment, el cert és, que no es veuen en lloc els rètols que deuriem haver-hi cada cent metres, amb el número corresponent.

Ja procurarem esbrinar la veritat, perquè el poble la conegui. No poden prevaler els privilegis particulars, quan aquests perjudiquen a la col·lectivitat.

Pere Coll, aquest feudal trasplantat, assistia als banquetes que tan sovintejaven durant la dictadura.

S'arrossegà darrera Martínez Anido, cap del pistolisme, assassí d'obrers. Íntim dels mandataris d'aquells anys funestos, avui s'amaga sota els plecs de la bandera republicana. D'aquesta bandera que ha recollit l'escòria política i social d'Espanya.

Pere Coll ha establert el seu «quartel general» sota el nom de Centre Català d'Esquerra, i confia poder mangonejar al seu gust.

Treballadors de Pals! Nosaltres el senyalem amb el dit, no el perdem de vista.

I ara, a constituir el nostre partit, per a lluitar contra aquest i tots els cacics del món.

Per la creació d'una secció del Bloc Obrer i Camperoll Endavant!

Corresponsal

St. Jordi Desvalls

Desaparegut

Han abandonat, desaparegut dels carrers d'aquest poble, tota aquella munió de cacics (la gent bona) que sols els veiem en vigílies d'eleccions o per cobrar l'arrendament. En el primer cas, per a demanar-nos el vot i portar així a la direcció de l'Estat, els defensors de llurs interessos; i en l'altre, per venir a recollir els pocs fruits que havem guanyat amb les nostres suors.

Han desaparegut i han deixat el poble en un estat deplorable: Els camins intransitable, manca d'escoles, d'aigua potable i de rentadors públics.

Proletaris! Ingresseu units a les files del B. O. C. que és l'únic partit que pot defensar els nostres interessos i acabarem amb aqueixa caterva d'exploitadors.

***

Des de que s'aprovà a les Corts Constituents el «laïcisme» a les escoles, que aquells dos homes que juraren vot de celibat (però amb minyona jove), obsequien a la nostra quitxalla, amb quatre porcions d'opi setmanals, perquè demà, a Catalunya, en lloc d'haver-hi homes lliures, hi hagi siervos del senyor cacic.

Per què tanta religió i tant estar en gràcia de Déu, havent de treballar constantment per a mantenir aquests *vividors i burgesos*, faltant-nos a nosaltres, treballadors, el pa per a recuperar les energies de l'esforç quotidià?

Que és necessari trobar-se en aquest estat, per rebre la visita de la *safata de la Verge*, d'aquell sant amb el sac, o bé el rebut de l'arrendament i l'avís per a pagar consums i cèdules?

I segons diuen aquells corbs negres, si no es fa així, a l'altra vida, estarem pitjor.

Proletaris, encara no s'acaba la paciència?

Un bloquista

Des d'Armentera

El camarada Joaquim Ferrer, és pare per segona vegada. La seva companya ha alliberat un altre pioner. Naturalment, no ha passat per l'estúpid martiri de la pila baptismal. Felicitem coralment el nostre camarada.

Anteriorment, el germà del propi camarada, Eduard Ferrer, celebrà matrimoni civil amb la treballadora Dolors Duran. A l'acte, esplèndid d'organització, hi assistí nombrosa concurrència que ho celebrà entusiàsticament.

Decididament, Armentera ha bandejat per sempre la pesanta carcassa dels prejudicis catòlics. Els capellans no hi tenen res a fer, malgrat els *generosos* subsidis que alguns ínclits «republicans» els hi atorguen.

La Bisbal

PER ULTIMA VEGADA

El número de «Ciudadania» del dia 29 de desembre passat, referint-se a un meu article publicat a «L'Espurna» contestant a un altre que de tants elogis que ens feia vam quedar massa agraïts, publica un article del mateix Lluís Llenas «El Saviàs» titulat «Aclarint conceptes». Ja és molt que ho vegi això.

Torna a dir que el B. O. C. ho critica tot. Li deu semblar que ha de fer com «L'Esquerra» que quan es troba davant dels obrers i principalment quan els hi convé els diu que «primer aniran a l'escola els fills dels obrers que no pas els dels banquers». I en canvi els fets són a l'inversa, quedant els obrers sense escola i sense poder menjar. Es d'aquest sistema de procediments que està enamorat Llenas? Serà que aquest demòcrata de cartró voldria que els del B. O. C. fossin d'aquets de les miè cares?

El dir jo la bona feina que ha fet «L'Espurna» diu que s'ha convençut que solament són llegidor de «La Batalla» i «L'Espurna».

Perquè una altra vegada no s'equivoqui tinc de dir-li que a més dels dos periòdics que anomena són llegidor d'altres, però no burgesos sinó proletaris. De manera que jo obrer, periòdics obrers. Ell burgès, periòdics burgesos. No ens trobem cadascú al seu lloc així?

Es que voldria Llenas que llegís a «L'Opinió» que «L'Esquerra» ha robat al poble.

No, home, no. Podrem ésser analfabets, però no serem tan imbècils.

Diu que combaten la llei de defensa de la República, però es veu que hi estan d'acord i al mateix temps diu que hi ha llocs on encara aprenen més. Sort que ací, per completar el programa, es posa, de tant en tant en vigència la de fugues.

Es veu que està molt cofoi perquè «L'Esquerra» va obtenir la majoria de sufragis, i per aquest sol fet creu que no hi ha ningú que pugui dir ni piu, i que tot marxa com una seda. Que no sap que la monarquia la va tenir molts anys també la majoria? Tindria el cinisme de dir que per això tothom havia de callar?

PERE BRUGUERA COSTA

CERVIA DE TER

L'actitud del «Centre Republicà»

A la fi hem pogut assabentar-nos o millor dit, se'ns ha demostrat tal com és el «Centre Republicà» d'aquest poble.

No podíem esperar altra cosa del «Centre Republicà», si així pot dir-se d'aquesta organització local, formada després del 14 d'Abril de l'any passat, i que no té a la disposició de llurs socis cap programa polític definit.

Els dirigents d'aquest Centre junt amb algun altre soci del mateix, han posat de relleu llur absolutisme quan les darreres eleccions, ja que, pel sol fet d'estar afiliat a l'«Esquerra de Catalunya» han intentat imposar el deure que com a homes disciplinats, teníem tots els socis, de votar íntegra aquesta candidatura, sota l'amenaça d'expulsió.

I jo dic: ¿Pot haver-hi disciplina en una organització política, quan ni un sol soci coneix els fins polítics que és persegueixen? No. I molt menys quan aquesta organització està formada per classe treballadora, i els seus dirigents, petits burgesos, el més perillós enemic emboscant de la nostra classe, l'afilia a un partit burgès. En aquestes condicions la separació era inevitable, per més que ells ens diguessin que aniríem al fracàs, que el B. O. C. no treuria cap vot. Llurs profecies quedaren defraudades.

L'any passat, quan tot treballava per la seva victòria, els homes del «Centre» s'enorgullien d'haver donat un alt exemple de cultura cívica i avui, per poder guanyar, han tingut de formar equips que acompanyaven als electors inconscients fins a la mateixa porta del col·legi. En canvi, els homes del B. O. C. han tret de les urnes un nombre de vots molt significatiu. Han demostrat que nosaltres, militants d'un partit vertaderament classista i revolucionari, podem emprendre l'obra immensa que ens proposem realitzar.

Visca el B. O. C.!

Visca el comunisme!

CORRESPONSAL

Torroella de Montgrí

La República burgesa que, per més «democràtica» que sigui, no és altra cosa que un jou disposat a ofegar les aspiracions de la classe treballadora, no podrà portar a cap aquesta missió que li té encarregada la Història.

El problema de l'ensenyament, com tots els altres que entren en la fase democràtica-burgesa, havien d'haver estat resolts si la burgesia pagués portat a cap la revolució democràtica.

Són molts els pobles on la República encara no s'ha fet sentir amb benevolença. I són molts el que s'hi ha fet sentir amb la violència. Allà on no han pogut (o volgut) arribar-hi jurídicament, hi han arribat valent-se de la guàrdia civil i dels de la porra, violentment, descaradament.

Són víctimes en aquest cas, de la grapa burgesa autòrta, els pobles de Santa Llogaia i Sant Andreu. Vol dir això que dos mestres alhora, han anat a fer el servei? No. Per a major comoditat (?), la República té entre aquests dos pobles, una sola escola, de la qual podien servir-se els veïns d'ambdues parts, cosa que vol dir que havent marxat el mestre són dos els pobles que per l'ensenyament de llurs infants han restat sotmesos a la ignorància.

«Ja fa tres setmanes —ens diuen els veïns d'aquests pobles— que no tenim mestre. Les criatures es passen el temps fent el brètol i tirant pedres...» Que més li convé a la burgesia que mantenir-nos a tots en la ignorància més completa? No s'accontenta en donar-nos una cultura adaptada als medis burgesos, sinó que si pot excusar-s'en prefereix mantenir-nos en ple analfabetisme.

Segurament que els cacics d'aquests pobles, poc els interessa que s'hagin quedat sense mestre. Ells mentres puguin enviar els fills a les escoles d'ensenyament particular i a les Universitats, no es preocupen que els infants de la classe humil vagin a les escoles. Prefereixen agafar-los pel braç i conduir-los a les tabernes... o en últim terme, com està passant, fer-los ensenyar pel capellà. Ens havíem descuidat de dir-ho, però, en aquests dos pobles, és precisament el capellà l'encarregat de l'ensenyament d'ençà que el mestre és fora, el capellà ha quedat encarregat d'ensenyar a la mainada. Això està passant en plena República «laica».

Ara bé, qui té la culpa de tot això? La burgesia o les autoritats? Tots, ja que les autoritats no són altra cosa que burgesos.

Afortunadament, els homes que treballen per la Revolució Social, no perdem la serenitat i sabem quin és el mitjà que es necessita per assolir la victòria. Els homes del Bloc Obrer i Camperol, us conviden perquè ingresseu en massa a les nostres files.

LURRIN

Reportatges obrers

CORRUPCIO DE MENORS A L'HOSPITAL

El passat dilluns, dia 26 de desembre, ens personàrem a l'Hospital Provincial. Entrem a la sala de cirurgia. Està curulla de llits, tots plens, àdhuc pel mig de la sala. Començarem a fer preguntes a un malalt, el qual ens diu que ell no pertany a la sala de cirurgia, sinó a la de tuberculosos.

Ens estranyà que un malalt tuberculós estés allotjat a la sala de cirurgia i li diem: — Per què sou ací, doncs?

Ell, molt amable, ens respon: — Som ací perquè la sala de tuberculosos està plena i no hi cabem. Tots els d'aquests llits són tuberculosos. N'hi ha una centena. Segons les regles de l'higiene no podem estar junts amb els demés malalts».

Però d'aquest assumpte ens en ocuparem un altre dia més extensament.

Preguntem al nostre amic si està enterat de l'assumpte pel qual hi anàvem.

Ell es mostra estranyat de la pregunta, i ens contesta: — «Alguna cosa he sentit, però fa poc que estic ací i no podria dir-vos res en concret».

— No podríeu indicar-me un altre company que m'informés.

— Si, aneu al número tal i dieu-li que jo us hi faig anar.

Ens acomiadem d'ell i li desitgem un prompte restabliment.

Anem sala avall, quan arribem al número indicat ens parem i observem el malalt. Un xicot d'uns 28 anys.

— Salut company.

Ell tot sorprès, respon:

— No gaire.

— Bé home, no perdeu l'esperança. Això passarà aviat.

Fa un moviment negatiu amb el cap. Nosaltres continuem:

— Escolteu, company, us serem ben francs; nosaltres hem vingut per assabentar-nos d'un fet que ens han assegurat ha passat ací.

— Tants fets passen ací, que un més ja no m'estranya. Però parlem, que si us puc servir no em faré pregar.

— Es veritat que a darrers de setembre un malalt d'aquesta sala va descobrir a un individu que es dedicava a la corrupció de menors?

— Si, és veritat. Un company nostre va observar com a la muralla tots els dies, un individu que es fa passar per malalt i que sembla que té bons padrins, — doncs s'ha procurat ofegar el seu manament —, es posava en un lloc una mica amagat i hi portava un dels nens que hi ha per ací i quan era a la muralla, procurava — abusant, indubtablement, de la seva ignorància —, sacsejar-li els testículs i les altres parts del seu tendre cos i algunes altres coses que no us diré però que ja deveu comprendre.

«El company que els vigilava va denunciar-ho a la Germana de la sala. Aquesta no volia creure-ho. Un dia que aquest sàtir indigne estava manipulant tranquilament, el nostre camarada hi portà a la incrèdula Germana perquè vegés pels seus propis ulls l'espectacle.

«La Germana va prometre que ho denunciaria a l'Administrador, com així ho va fer. Passats uns dies, tots

els companys de la sala, veient que encara havien de suportar la presència d'aquell individu odiós, varen preguntar al mateix Administrador com estava l'assumpte denunciat. L'Administrador va dir-nos que dit assumpte estava en mans del Tribunal. I, ja ho veieu, encara és l'hora que no li han dit res. Es més, des d'aquell dia, que fa la feina d'infermer oferint-se a fer tots els treballs, àdhuc el de baldeig dels llits dels malalts que no poden valdre's d'ells mateixos per fer les necessitats naturals.

«Nosaltres creiem que procura captivar-se les simpaties per por que no li passi res.

— Ens doneu permís per a publicar el que ens heu dit?

Schneider-Krupp, els negociants de canons

Acabem de viure quatre anys de guerra. A les trinxeres, 15 milions d'homes, treballadors del camp i del taller, morien abandonats en mig del fang. A París i a Berlín, els negociants de canons, els organitzadors de la gran matança vivien una disbauxa inacabable. L'article que publiquem és un fragment d'uns treballs apareguts en el periòdic italià la *Stampa*. És un atac al militarisme francès i alemany per part del militarisme italià. Però demostra els interessos criminals que s'amaguen darrera les propagandes bèliques.

A Essen m'ensenyaren un paisatge d'alts forns, un bosc de xemeneies.

— Ací, durant la guerra, quatre anys, treballaren 150.000 obrers.

— I ara?

— No arriben a 5.000.

Vaig preguntar:

— Podria Essen assolir de nou la seva prosperitat?

Em contestaren:

— Si, a vegades, es repeteixen els miracles.

Certament, fou un veritable miracle.

Quan Alfred Krupp agafà als catorze anys la direcció de l'empresa familiar, arruïnada pel seu pare, Essen tenia una població inferior a 3.000 habitants; avui passa de 150.000. Krupp desempenya en la indústria alemanya el mateix paper que Bismarck en la política. La seva història és la de la indústria alemanya caminant envers la conquesta dels mercats mundials i de la supremàcia universal.

1842: Krupp, fabricà el seu primer fusell. Com a bon prussià, el presentà primerament al Ministeri de la Guerra de Berlín. Deu dies després li tornen amb el comunicat següent: «Els fusells de l'exèrcit són tan perfectes, que no necessiten millorament».

Llavors, com a bon comerciant, l'envià a París. Se li contestà immediatament: «El seu invent ens interessa; vingui i farem tractes».

En aquell temps les relacions entre Prússia i França eren ja una mica

— Sí. A més, estem disposats a signar la informació que feu i si és precis la signaran tots els companys de la sala.

— Moltres mercès, camarada; crec que no cal, però si algú volgués desmentir-ho, allavors vindríem a recollir la signatura.

— Doncs si torneu un altre dia us assabentaré d'una altra cosa interessant.

En aquest moment ens diuen que l'hora reglamentària de visita s'ha acabat. Ens acomiadem del nostre amic i restem en tornar a visitar-lo.

P. SOLÉS BRIERA

tivants. Amb temor s'esperava esclatés la guerra d'un moment a l'altre. Krupp patentà un altre model de fusell d'acer.

«Les armes—deia excusant-se— són una mercaderia com totes les altres, i els negocis són els negocis».

1847: Després dels fusells es posà Krupp a fabricar canons d'acer, i, com sempre, concedeix a Berlín la preferència. En aquesta ocasió feren cas del seu oferiment, però en realitat les comandes les rebia només de París i d'Egipte. Napoleó III li donà treball en la guerra de Crimea. També el Zar li encarregà diverses bateries d'acer. Krupp subministre armes als seus adversaris. Com a recompensa se'l nomena a la vegada Cavaller de l'ordre de Pere el Gran i Comendador de la Legió d'Honor.

El Zar, vençut a Crimea, vol reorganitzar per complet la seva artilleria. Krupp ho sap i s'apressa a regalar-li un canó muntat sobre una «cureña» adornada amb plata i or.

El Zar li contesta amb un encàrrec de cinc centes peces.

L'any 1856, Krupp negocia amb el ministre de la Guerra francès el subministre de tres cents canons; la demanda està ja firmada per l'emperador, però a última hora queda retirada. Què havia passat? Que en el Creusot, els Schneider havien començat també, feia dos anys, a fabricar canons i el general Leboeuf, parent d'aquells, havia lograt convèncer a Napoleó III de què donés la preferència a les armes fabricades a França.

Aquest fou el primer xoc entre els dos grans adversaris. Krupp acudeix a París; comprèn quina és la força del seu contrari, i per batre'l en el seu propi terreny proposa al Crèdit Mobilier, de París, una participació en les seves empreses. Els Schneider paren el cop comprant la majoria de les accions de la Banque Parisienne.

França escapa a la seva ambició i Krupp es dirigeix a Àustria de la qual obté una demanda de vint i quatre canons pesats. Les relacions entre Prússia i Àustria són tenses; la guerra sembla inevitable. El Govern de Berlín li prega confidencialment que no doni curs a l'operació. «Jo ignoro les contingències polítiques» contesta l'industrial de l'Essen, i subministre els canons, malgrat tot. Y així ocorregué que a la batalla de Sa-

dowa, austriacs i prussians disparaven uns contra els altres valent-se de canons que havien sortit fraternalment de la mateixa fàbrica i l'import dels quals fluïa, fraternalment també, a la mateixa caixa.

Les relacions entre Prússia i Àustria s'anaven agreujant. Amb el seu finíssim nas, Krupp, tractà d'aconseguir una bona demanda d'ambdós futurs adversaris. Envià a Napoleó III el catàleg il·lustrat de les seves mercaderies: «M'atreveixo a esperar— diu en la seva lletra — a l'enviar el catàleg, que les quatre últimes pàgines, en les quals figuren els canons d'acer fabricats per diferents grans potències, no deixaran d'atreure la seva acció i dispensaran el meu atrevimen». La lletra porta la data del 29 d'abril de 1868. La contesta fou la següent: «L'Emperador ha concedit un gran interès al seu àlbum i la S. M. ha ordenat que li siguin donades les gràcies per la seva delicadesa, comunicant-li, al mateix temps, que li desitja molt èxit en el desenvolupament d'una empresa destinada a prestar a la Humanitat valuosos serveis». La lletra està firmada pel general Leboeuf parent dels Schneider. El negoci havia fallat.

Des de 1870 ja no li manca treball a Krupp ni al seu únic fill Frederic-Alfred. A finals del 1900, els obrers que treballen a les ordres de Krupp son 50.000. El benefici net de l'Empresa és de vint milions de marcs, que pujarà a trenta quatre milions en 1913.

Aqueixa enorme riquesa no procedeix únicament dels subministres fets a l'exèrcit i a la marina del Reich, perquè en 1912, per exemple, dels 53.600 canons fabricats a Essen, 26.000 quedaren a Alemanya, però els altres 27.300 foren enviats a l'estranger. Cinquanta dos Estats són clients de Krupp, alguns dels quals estigueren contra Alemanya durant la Gran Guerra.

Durant els quatre anys de lluita els beneficis de Krupp assoliren les xifres de 86.110.140 i 145 milions de marcs.

La derrota alemanya fou també la de Krupp.

Espurnes

Ha vingut una comissió soviètica a Espanya i fins i tot ha parlat amb el govern. Ai Verge Santíssim! Però no cal alarmar-se. Ha vingut a portar treball. Es mercès a aquesta visita que probablement uns centenars d'obers espanyols aquest hivern tindran feina. Ah! Així benvinguts siguin.

* * *
L'anarquistà de Salt està tot trasbalsat. No n'hi ha per menys. Confia poder comunicar en aquesta *Espurna* als llegidors el triomf del «comunismo libertario» a tot Espanya. I ja ho veieu ni a Espanya ni a Barcelona ni tan sols a Salt. A Sardanyola i encara gràcies. Ah, però que consti, que si no hagués estat la guàrdia civil...

L'Anarquista de Salt està tan trasbalsat que es donarà de baixa del «Floreal».

* * *
Miquel Maura, el fill de... Maura, en el discurs de dimarts passat va dir: «Respecto al principio de autoridad, cuando ésta tiene prestigio no necesita sacar a la calle a la guardia civil.»

El nostre comentari és el següent: el cinisme és un qualitat hereditària.

L'anarquista de Salt

PREU DE SUBSCRIPCIÓ:
Trimestre . . . . . 1'00 pta.
Número solt . . . . . 0'15 "

Redacció i Administració
Mercaders, n.º 13
GIRONA

L'ESPURNA

El ministre de la governació ha imposat dues multes de deu mil pessetes a «Solidaridad Obrera». Es la repressió en marxa. Treballadors, alerta!

La conferència de les 40 hores

El capitalisme europeu, amb 24 hores de diferència, ha emprès la representació de dues noves farses. La premsa burgesa hi dona una enorme transcendència. Assegura que llurs resultats han de repercutir directament, no solament sobre els pobles en conjunt, sinó sobre cada un dels ciutadans en particular.

Es tracta de dues conferències, de dues «magnes» conferències. Sobre l'economia mundial l'una, i sobre la reducció de la setmana de treball a 40 hores, això és, la setmana de 5 dies, l'altra.

La iniciativa de la conferència sobre la reducció de la jornada, sembla que ha partit del representant italià a l'Oficina Internacional del Treball. S'explica que aquesta iniciativa provingui de Mussolini. El règim feixista italià es troba abocat a l'abim. La crisi econòmica a Itàlia fa estralls. Itàlia té, actualment, més d'un milió d'obrers en atur forçós, xifra oficial.

Malgrat les mesures draconianes de Mussolini, els obrers revolucionaris italians lluiten sense treva. La fam entra diàriament a milers de noves llars. El feixisme ha pogut reduir els salaris, però les subsistències, en canvi, han augmentat de preu. I Mussolini, que veu clarament que el poder se li escapa de les mans i que la revolució s'atansa, intenta donar un do pit, persuadit, però de la seva infelicàcia.

En un viatge que en el mes de juny passat va fer a Lourdes el rei de la banca Otto Kanh, digué, conversant amb els periodistes sobre la crisi mundial, que quan hom és jove i prop de la maduresa, cada partícula d'energia és emprada per tal de crear l'objecte de la respectiva ambició. Però que més tard, hom s'adona que no s'ha fet res més que crear simplement un monstre Frankenstein que al capdavant us devorará. (Frankenstein és el personatge monstruós d'una novel·la de Mary Shelley i que ja ha estat passada al cinema. És un home artificial, d'una força extraordinària, el qual acaba per matar l'inventor que l'ha creat).

El capitalisme, en efecte, ha creat un monstre i serà devorat. Aquest monstre està representat per la terrible crisi econòmica que flagella tot el món, (llevat de Rússia, on no hi ha ni un sol obrer parat). La sisena part del món treballador està en vaga forçosa. Trenta milions d'homes que no poden vendre la seva mercaderia en forma de treball!

Les «marxes de la fam» es reproduïxen a tots els països. Els obrers dels Estats Units amenacen amb la vaga general a tota la Unió si no se'ls redueix la jornada setmanal a trenta hores. L'empenya revolucionària del proletariat mundial és més rotunda cada dia que passa.

És el fracàs de tot un sistema. Humanament el capitalisme hauria de deixar via lliure a un nou món que pugna per sortir de les entranyes

Èls damnificats de l'Empordà

El pagès, el treballador del camp, és l'home, el productor que té un pervindre més insegur. Victima, com l'obrer de la ciutat, de les arbitrarietats polítiques i de caos econòmic del règim capitalista, el treballador del camp, se les ha de veure, encara amb les forces monstruosament cegues de lanatura. Sense volguer caure en sentimentalismes ridículs, impropis dels lluitadors socials que nosaltres som, és indiscutible que els fets ocorreguts darrerament a les rialleres planes empordaneses ens porten a útils reflexions.

Vet ací una pagesia, treballadora, obstinada, que al transcurs de les generacions eutca una economia.

De mica en mica, soia l'acció anònima d una munió de treballadors, els erms floreixen, les vinyes, escalen les muntanyes, els regadius —com venes de sang blanca— aixuguen una sed de segies. Sota l'acció del miracle del treball el paisatge perd la duresa del desert i apareix vestit amb les més violades colorines. Els poetes, els pintors, a l'ombra d'una figuera canten l'himne al treball i dignifiquen l'estorç creador de la humanitat.

Aquest es un costat de la medalla: el costat optimista, el costat oficial.

Aquest és l'angle des del qual els eters profitadors dels treballs dels altres consideren la realitat social del capitalisme.

Però la medalla té un altre costat. Aixecant una mica els pergamins luxosos al damunt dels quals, amb plumes d'or els poetes canten les apologies, apareix la realitat «real»; la llum crua de la veritat il·lumina escenes sinistres i posa al nu tot el dolor que necessita la neixença d'una flor, el cant d'una cardina, el dringar innocent d'un rierol perdut.

L'Empordà és un jardí diu el poeta, un pomell de flors.

Quant guanyen els autors d'aquest jardí? diem nosaltres trencant el ritme de l'inspiració divina!

Quants «deshaucis» s'han portat a cap, a l'ombra d'aquesta bellesa

de la societat. Però el capitalisme no entén d'humanitat. Qualsevol ferocitat, qualsevol fellonia, tot abans que desprendre's dels seus privilegis.

I és en presència del caos espanyols on es debat el món burgès, quan aqueixa perfecte inutilitat de Ginebra anomenada Oficina Internacional del Treball, es posa a «estudiar» les bases tècniques de la reducció de la jornada setmanal a quaranta hores.

Comèdia indigna. Perquè saben bé les llumeneres ginebrines que tot intent de reparació de la màquina capitalista, és cercar la quadratura del cercle.

Els representants d'Anglaterra, del Japó, etc. s'oposen a la reducció. França, Suïssa, Noruega. foren objeccions.

Acceptem però, la millor variant: Que es redueixi la jornada. Què passarà?

La indústria capitalista està saturada de producció. Per tal de sostenir els preus elevats, per tal de que la demanda sigui superior a l'oferta, destrueix criminalment les mercaderies.

Tot augment de quantitat de braços de treball, és contraposat als in-

grega? Quants pagesos han emigrat a França, perquè el «poble empordà el palau del vent» no els donava per respirar?

La bellesa formidable de les Piràmides d'Egipte; l'elegància serena dels aqüeductes romans; el luxe barroc de les catedrals mitgevals són molt apreciades pels erudits i pels bibliotecaris.

Quants morts varen costar aquelles construccions orgulloses? Heus ací el que ha d'objectar l'home a aquestes edificacions espectaculars, buides de tot contingut social!

Totes aquestes reflexions ni han estat suggerides al voltant de les festes organitzades a favor dels «damnificats» pels darrers temporals.

Tothom participa a aquestes festes caritatives: La dreta, l'esquerra, els pobres, els rics, els cacsics de poble, els jutges especials. Fins Anguera Sojo, l'home que fa més mal a la pagesia que una pedregada, fa declaracions i adopta actituds.

Tot aquest espectacle és per donar als pagesos la sensació que es fa alguna cosa.

Tot aquest guirigall és per ofegar la veu de justícia que surt de la plana inundada, com una bandera i com una llum!

Que no ho veieu, pagesos amics, germans nostres, que us fan caritat? Que no ho veieu que després s'excusaran dient-vos: *Només hem pogut arregar aquestes pessetes.*

La pagesia de l'Empordà, la pagesia de Girona, la pagesia de Catalunya i la de tot el món, no vol viure de caritats!

Els pagesos, els treballadors del camp, saben que són ells i els seus germans de les ciutats, els que amb els seus braços fan marxar el món!

El Bloc Obrer i Camperol els ensenya el camí de la seva emancipació!

Amunt els damnificats de l'Empordà!

Amunt els damnats de la terra!

La victòria és nostra i el món també!
JAUME MIRAVILLES

teressos particulars de la burgesia. Si la setmana de treball és reduïda en la proporció proposada, una bona part d'obrers parats trobarà col·locació. Però la burgesia, que no està disposada a renunciar ni un bri dels seus beneficis, trobarà el contrapès en la puja dels preus de les subsistències, i com a conseqüència, esdevindrà una més gran disminució de la capacitat de consum de la classe treballadora. I continuarà la crisi, i tornarà a créixer el contingent de l'atur forçós, i vinga donar voltes estacats a la sínia.

El proletariat mundial ha d'exigir a la burgesia pa i treball. Reducció de la jornada de treball i reducció també del cost de la vida. L'índex actual és inassequible, per terme mig a una família obrera. Per viure s'han de fer equilibris i el vestir decentment és un somni quimèric.

I com que el capitalisme demostra continuament que és incapaç de donar una solució justa al clam de la classe treballadora, aquesta té el deure inexcusable d'acabar amb un sistema econòmic que tantes tragèdies ocasiona quotidianament.

INDIGETA

La guerra a Manxúria

Novament surgeix el fantasma de la guerra. L'imperialisme japonès allarga les urpes sobre la Xina. Els avions i les tropes nipones acaben de bloquejar l'últim ferrocarril xinès, mitjançant el qual podia endinçar-se vers la Manxúria. El Japó imperial vol ésser l'amo i senyor d'aquesta grandiosa i riquíssima província. Això portará novament a la guerra.

Xina, el gegant asiàtic, viu des de fa molts anys un martiri inacabable. Anglaterra, França, Estats Units i Japó volen repartir-la entre ells. Són quatre gossos que es disputen un troç de carn. Tots miren d'emportar-se'n el troç més gros. Les masses de treballadors viuen sota el terror imperialista de les nacions civilitzades (?). Explotació i misèria. Allà no hi ha lleis que regulin el treball. Es treballen dotze i quinze hores. Hi treballen milers de dones, i infants de 6, 8 i 10 anys. Els moralistes de la burgesia europea i americana fan veure que no en saben re.

Ara el Japó vol apoderar-se definitivament de la Manxúria. Anglaterra, Estats Units, volen promoure la resistència xinesa. La guerra surgeix novament.

Les masses de treballadors i col·lies xinesos han d'expulsar als japonesos. I també als anglesos, als americans i els francesos. És el camí de llur emancipació.

D'administració

Es prega als camarades subscriptors i paqueters torans, que no es retrassin en el pagament dels exemplars venuts, doncs entorpeixen la marxa d'aquesta administració. Els camarades que fins avui no han pagat, se'ls avisa que de no abonar l'import del deute els hi serà suspès l'envio des del número vinent.

Els subscriptors que han demanat la forma de pagament, poden fer-ho amb segells de correu, i els paqueters per Gir Postal a la següent adreça: «L'ESPURNA». — Girona.

Comité Provincial

Secretariat administratiu

Preguem a tots els B. O. C. de la «provincia» que per comandes de Cartes d'Affiliat i segells de cotització, es dirigeixin a aquest Secretariat, i no a Barcelona.

Donatius pro eleccions

Angel Colomer, 1; F. Vila, 1; F. Brugués, 1; Miquel Gaiola, 1; Z. Gené, 1; Peix, 2; Pons, 1; Lluís Jové, 1; Pere Vila, 0'25; Freixes, 0'30; Vidal, 1; Elies, 5; Bago, 0'50; Puigdemont, 0'60; Dembilio, 0'50; Clapés, 0'50; Pujades, 0'50; Ricard Joan, 0'50; Pere Solés, 1; Julià López, 1; Angel Garriga, 0'50; Josep Parera, 1; Sitges, 0'50; Viguera, 0'50; Joan Soler, 0'50; Ernest Cabestre, 4; Manel Lamuà, 1'25; Anton Payró, 0'50; Jaramaiso, 0'50; Rafel Parés, 1; Josep Riuburgent, 1; Pere Escapa, 1; Miquel Ferrer, 5; Pere Puigdemont, 1; Feliu Fernandez, 0'50; Juanola, 0'60; Enric Torres, 1; M. Vales, 1; Ramon Clavaguera, 2; Anton Brunyac, 0'25; Un simpatitzant, 0'25; Maria Torrent, 2; Juli Quer, 1; Mateu Santandreu, 1; Grajerindo, 0'50; Sitges, 0'25; Josep Peix, 1; Angel Colomer, 0'25; Ramon Tarrafeta, 5; Angel Garriga, 0'50; Marty, 5; Eudósio Zayuelas, 0'50; Florenci Brugués, 1; Joan Parera, 0'25; Angel Colomé, 0'25; M. P. 0'50; Una comunista francesa, 1; Emili Jov, 1; Angel Colomé, 0'20; Berga, 1'80; J. Soler, 50.

Total: 165'10. (Seguirà).

Imp. Salomó Marpuès - Girona